

מבין משאבים 2278 כ"ב אדר ב' תשפ"ב 25 מרץ 2022

אָסִיף / איתמר פרת

אָסוּף אַת כָּל הַמַּעֲשִׂים, אַת הַמַּלִּים וְהָאוֹתוֹת

כִּמוּ יִבּוֹל בְּרָכָה, כְּבֹד מִשְׁאֵת,

אָסוּף אַת הַפְּרִיחָה, אֲשֶׁר גִּמְלָה לְזָכְרוֹנוֹת

שֶׁל קִיץ שְׁחָלף בְּטָרֶם עֵת.

אָסוּף אַת כָּל מַרְאוֹת פְּנֵיהַ הַיָּפִים

כִּמוּ אַת הַפְּרִי וְאֵת הַבֵּר.

הָאֲדָמָה הִיא אֶפְרָה מִתַּחַת לְשִׁלְפִים

וְאִין לָהּ עוֹד לִיתֵת לָךְ דָּבָר.

וְאִין יוֹתֵר גִּבְעוֹל חוֹלִים עַל שִׁבְלָתוֹ

וְאִין יוֹתֵר נִדְרֵי וְאֶסְרִי,

רַק הַבְּטָחַת הָרוּחַ כִּי הַגֶּשֶׁם בָּעֵתוֹ

עוֹד יַחֲוֶנּוּ אֶת עֶפְרָה, בְּתוֹם תַּשְׁרִי.

הצלון מוקדש לזכרה של חברתנו אליה שי ז"ל

מה הצלון:

קורות חייה

הספד לאמא / ערן שי

אמא שלי / לווה ויאויף

פרידה מאמא / אמנון שי

אמא אהובה שלי / נצמי

סבתאליה / מאיה ויאויף

סבתא שלנו / הנכדים תום, מאיה, אליה ודידי

לזכרה של אליה / ענת שי

בית משאבי שדה משתתף באבלם

של רמי שי והמשפחה המורחבת

על מות האשה, האם והסבתא

גליה שי ז"ל

אליה שי ז"ל

י"ד תשרי תרצ"ה - ו' אדר ה' תשפ"ה

9.3.2022–24.9.1931

יהי לזכר ברוך

קורות חייה

גליה שי ז"ל נולדה בקרית חיים ב-24 לספטמבר 1931 היא נולדה להוריה יעקב ורחיה כץ והיתה ילדתם השנייה, לאחר שבתם הראשונה אהובה, נפטרה בגיל שנה. כבר מילדותה היתה גליה ילדה נמרצת, יצירתית ואהובה על הכול. כשהיתה בת 3 וחצי, נולדה מאיה אחותה הצעירה. הן שמרו ביניהן על קשר חם ואוהב כל השנים.

הוריה, שעלו כנערים לארץ ישראל, השאירו מאחוריהם ברומניה ומולדובה את בני משפחותיהם, שנספו כמעט כולם בשואה. רק הדוד ברקה ובנות הדודות נחמה ושרה, עלו לישראל לאחר תום מלחמת העולם השנייה.

אביה יעקב, התפרנס בהתחלה מעבודות הובלה כעגלון, באמצעות עגלה ופרדה שרכש. בהמשך, בנה והקים לול עופות לבשר וביצי מאכל, שהיו בביקוש גבוה ונתנו פרנסה מעולה, בעיקר על רקע תקופת הצנע בשנות החמישים, וגם שנים רבות לאחר מכן. באותה תקופה גליה הייתה ילדה שובבה, שחיפשה ריגוש ועניין בכל דבר ודבר. היא היתה תלמידה מצטיינת וכשהגיעה לתקופת התיכון עברה לבית ספר חוגים בחיפה, והצטיינה גם שם.

בשנת 1948, לאחר שסיימה 11 שנות לימוד, עקב מלחמת השחרור, נלקחה כמו כל שאר תלמידי התיכון להכשרה והכנה לצבא הגנה לישראל, לצורך עזרה במאמץ המלחמתי שהיה נדרש במלחמת השחרור.

גליה הצטרפה להכשרה של הנוער העובד בקיבוץ גינוסר במטרה להקים קיבוץ על שפת הכינרת. שם הכירה את רמי (בעלה לעתיד), שהיה צעיר ממנה בשלושה ימים בלבד וכבר אז הרשים אותה כגבר בנוי לתלפיות.

בסיום המלחמה קיבלה הקבוצה את דין התנועה וירדה לנגב להקים את קיבוץ משאבים, שבהמשך הפך לקיבוץ משאבי שדה.

במקביל להקמת הקיבוץ פרחה האהבה ועד מהרה (בגיל 20) נישאה לרמי בחיר ליבה, נישואים שהובילו בהמשך להקמת השבט הגדול והמרשים של משפחת שי. מאחר שנולדו לגליה ורמי חמישה ילדים, שהיום כולם בעלי משפחות, זכו גליה ורמי גם בשבעה עשר נכדים ושישה נינים.

גליה הצטיינה במלאכת יד ותחביבים רבים ובמיוחד סריגה, תפירה, רקמה ואפייה. העוגות שלה היו טעימות ומבוקשות ביותר, וגליה הייתה מלאת גאווה גם על העוגות הנפלאות וגם על בני המשפחה, שרק הודות למזלם הרב הצליחו לשמור על משקלם התקין. גליה הצטיינה בקשר החם והמאוד פתוח, גם עם אנשים שלא תמיד מצאו את מקומם בחברה הקיבוצית. תמיד היו לה ולרמי ילדי חוץ ובני גרעינים מאומצים. וביתם תמיד היה בית פעיל חם ומזמין.

במשך 70 שנות חייה בקיבוץ, מילאה גליה מגוון גדול של עבודות ותפקידים, שכללו עבודה בלול, ניהול האקונומיה שנים רבות, ריכוז ועדת חינוך, הוראה כמחנכת כיתה בבית הספר היסודי ושימשה גם כמורה לעולים באולפן. היא ריכזה את מערכת הגיל הרך ואף תיכננה את בית התינוקות, שנחשב לאחד הטובים בתנועה הקיבוצית. כמו כן הייתה ממקימי שלוחת התמחיר של הנהלת החשבונות. בשנות עבודתה האחרונות עבדה במפעל שגיב במחלקת ההרכבה.

הלכה לעולמה ב-09 למרץ 2022.

יהי זכרה ברוך.

הספד לאמא

מה אמא היתה?

לפני 68 שנים אמא ילדה אותי בהדסה בבאר שבע. היא היתה אז צעירה בת 22, שיחד עם חבורת צעירים הקימו 4 שנים קודם את קיבוץ משאבים. הזכרון הראשון שלי הוא רגע שאני זאטוט בן שנתיים וכמה חודשים, מחליק בבריכה, והיא מוציאה - מצילה אותי מטביעה, אחרי שכבר התחלתי לשתות את מימיה. כאמא צעירה היא לא הפסיקה להתגאות בי: "תראו כמה יפה הוא". עם השנים גיליתי את אחת התכונות המיוחדות שלה לאהוב אנשים, ולהיות מי שמוכנה לסייע ולעזור לכל אחד באשר הוא. בעיקר לחדשים במשק. את אהבתה לנו ביטאה באפיה ובאכפתיות ללא סוף (חיבוקים ונשיקות לא היו אהודים עליה במיוחד).

כל שנותיה הייתה אשת עשייה. אפיה סריגה, טיפוח הגינה והבית. עם הגיעה לשנות השבעים שלה, החלה נסיגה בריאותית, שהתגלתה בהמשך כמחלת אלצהיימר, שבהדרגה חיסלה את הזכרון המעולה שהיה לה ואת היכולת לעבוד ולתקשר במילים.

יחד עם זאת, אימא המשיכה לאהוב, לשים לב לפרטים ולהתפעל ממשוחד כל יום. גם בערוב ימיה, עם הטיפול המסור של סימי וראגי ובשנה האחרונה רגיני, דאגה להיות מטופחת ומסבירת פנים, ולאורך כל הדרך בזוגיות למופת עם אבא האוהב, והבעל המסור, הם שימשו לנו מודל לשותפות אנושית רבת שנים.

עכשיו עם הפרידה הסופית, עם העצב הטבעי, אני מרגיש גאווה גדולה, על שהיתה לי אמא כמוה וגם הקלה על הדרך שסיימה את חייה. היא נשמה אתמול בבוקר את נשימותיה האחרונות ונפטרה בשלווה בביתה בקיבוץ, שהיה משפחתה הרחבה והאהובה. אני מודה לכל מי שהתלווה אליה במסע חייה. בכור בנייד האוהב ערן.

אמא שלי, אוהבה שלי, אני רוצה לאחל
לך, שגם בגן עדן, תמשיכי להיות איין
שהיית, יפה מבפנים ומבחוץ, מסורה, חכמה
ואוהבת, איין לי ספק שאת האמא
המושלמת שלי, והגיע הזמן להיפרד, תשמרי
עלינו, ועל אבא,
אוהבת ומאוד גאה בך, ומתגעגת

זוהר שלך

פרידה kNkA

קשה לי להאמין שאני עומד כאן ונפרד ממך לתמיד.
 כבר 8 שנים שאת מתמודדת באומץ עם המחלה הארורה.
 היה קשה לראות איך את מאבדת את הכישרונות הנפלאים שלך.
 אבל עדיין הקרנת אופטימיות וידעת לשמוח ולשמוח למרות הכל.
 לדוגמא, הפגנת תושייה, כשבטלפון שאלתי הרבה, והיה לך קשה,
 אז ענית: במקום כל השאלות תבוא ותראה.

תמיד אזכור איזו אמא נפלאה היית עם שירי ערש בהשכבות,
 עם הסריגה ושאר יצירות, האפיה שמילאה את הבית בריחות מדהימים
 כשבערבי חמישי נתת לי לזלול אפילו 4 עוגות לפעמים.
 ועם לב ענק שהרגשתי שתמיד יעניק לי את כל החום והאהבה האפשרית.
 הרגשתי שתמיד את בשבילי ובשביל כל המשפחה,
 במיוחד כשנפצעתי ודאגת לי במסירות ובלילות שעברת ללא שינה.

היית בת זוג נפלאה לאבא, בעלך האהוב,
 ידעתם תמיד להשלים אחד את השני.
 כשאבא דאג לשמירת עקרונות הקיבוץ,
 את איזנת אותו ודאגת יותר לטובת המשפחה והילדים.
 גם כשהייתם עייפים ומותשים והבריאות לא בשמים,
 שמרתם על האהבה והחזקתם ידיים.

כשהמחלה התגברה וכבר התקשית לזהות ולתקשר
 התמודדת באומץ, והמשכת לחייך ולשתף פעולה,
 עם המטפלים סימי, רגי וריג'ני המסורים והמשפחה האוהבת.
 בסופו של דבר הגעת אל השלווה, וסיימת במיתת נשיקה.
 אז תנוחי בשלום שקטה ורגועה, תמיד אזכור אותך ואתגעגע.

אוהב אמנון בנד

אמא אהבה fe

"היי שקטה עכשיו הכל בסדר"

אפילו המחנק עומד להשתחרר

זה לא הגיהנום ובטח לא גן עדן

זה העולם שיש ואין עולם אחר"

כך כתבה רחל שפירא ואתמול כשקיבלתי את הבשורה על לכתך, מילים אלו עלו במחשבותי והדהדו בי שוב ושוב.

אמא שלי עכשיו הכל בסדר, שעת המנוחה הגיעה. השחרור מהקושי לנשום, לנוע, לזכור ועוד קשיים שליוו אותך בתקופה האחרונה.

בשעת פרידה זו, פרידה אחרונה ממך, רוצה לספר על האמא שהיית בשבילי.

המילה שעולה לי היא אמא אליפות...

היית אלופת האפיה, העוגות שלך היו שם דבר בקיבוץ ובמשפחה. ימי חמישי היו ימי ריחות מטריפים, עד היום אנחנו מנסים לשחזר וזה אף פעם לא אותו הדבר.

היית אלופת הגינה. העצים, הפרחים והעציצים היו אהבתך וטיפחת אותם יומם וליל. נסיעה למשתלה של פועה ושמוליק היתה עבורך כמו נסיעה ללונה פארק לפחות.

היית אלופת הסריגה, התפירה, הרקמה... כל הווילונות, המפות, קישוטי הקיר וגם הבגדים היו מעשי ידיך להתפאר. זוכרת את גלגולי הצמר על הידיים, או על כסא הפוך... כמה סבלנות ומקצועיות.

היית אלופת הבעת הדעות והרגשות. כמעט לא זוכרת אותך ניטראלית, מאוד רגשנית, מבטאת את רגשותיך, מוציאה ועוברת הלאה...

אלופה בלהיות בת הזוג של רמי יותר משבעים שנה יחד, קשר כל כך חזק ובטוח עד הסוף, ממש דוגמא לזוגיות שרציתי לעצמי.

אבל בשבילי בעיקר היית אלופה בלהיות אמא שלי, דואגת, אוהבת, מצחיקה, מדריכה, תמיד ידעתי שכל מה שאצטרך יהיה לך עבורי. סמכת עלי ובכך לימדת אותי להיות אחראית ועצמאית (אני מנסה ליישם את דרכיך גם מול ילדי).

בשנים האחרונות נפרדתי לאט ובכאב מחלקים ממך, הזכרון הלך וברח ממך, התנועה גם היא פחתה, האהבה והדאגה נשארו והייתה בדך חיות עיקשת, שליוותה אותך גם בתקופה מורכבת זו.

השבועיים האחרונים היו קשים. הקושי לנשום, לדבר, לאכול החליש אותך, עד שאתמול בביתך שעל הגבעה ליד אהובך, אבי היקר, אזלו כוחותיך.

אימי האהובה זה זמן פרידה, אך את מופנמת בתוכי ותמיד תהיי איתי. אוהבת אותך, מחזקת את אבא בחיבוק גדול ואומרת לך אמא שלי:

"היי שקטה עכשיו הכל בסדר..."

זכרה של אליה

גליה ז"ל נפטרה והיא בת **תשעים** וקצת,

תשעה זכרונות אישיים לאורך השנים....

1976, הצטרפתי למשפחת שי, להווי של יום שישי חגיגי ומשפחתי, מפה לבנה, פרחים על השולחן, עוגה טעימה וכמובן השאלה הקבועה של גליה: "איך העוגה?" ואחר כך הליכה לארוחה משותפת בחדר האוכל....

1977, אני הכלה הראשונה במשפחת שי, לכל מקום אליו הגענו ופגשנו חברים, מכרים או בני משפחה, גליה הציגה אותי בגאווה כ"כלתה", ואני צעירות בת 21, לא הבנתי אז מה ההתרגשות הרבה...

1978, אוהד נולד, הנכד הראשון של גליה ורמי שי, ושוב, בכל מקום אליו הלכנו הוא הוצג ע"י גליה בגאווה ובהתרגשות כ"נכדי החמוד, הבן של ענת וערן...."

1979, אני מתחילה לנהל בית משלנו, וגליה מלמדת אותי את כל הסודות החשובים: איך ומתי למצוא את השמנת בכדי החלב שברפת, כדי להכין את הקצפת היציבה ביותר, למי כדאי ללכת כדי שיחרוט את שם המשפחה על נושא האוכל וכד החלב (לדובי במפעל:), ולמרות שאני שמאלית אפילו הצליחה ללמד אותי איך לסרוג סוודר לערן...

1980, שירי נולדה, גליה מגיעה לבקר בביתה"ח, מופתעת מבחירת השם "שירי" ותוהה מה יקרה אם שירי לא ממש תדע לשיר.... ואז יגידו לה "שירי שירי אל תשירי....". תמיד אמרה את כל מה שחשבה...

1986, צליל נולדה ואמא שלי, סבתא חוה, חלתה ואחר כך נפטרה, וגליה הפכה קצת גם לאמא שלי.....

1995, ירדן נולדה וזמן קצר אחר כך עזבנו את הקיבוץ, גליה וגם רמי אהבו לבוא ולהתארח אצלנו בלהבים. ראינו כמה הם אוהבים אוכל טוב ומגוון וכמה הם נהנים מארוחה ומפגש משפחתיים.

1997, התחלנו לבנות את ביתנו בלהבים. הלכנו ביחד לראות את שלד הבית שנבנה, גליה לא היתה במיטבה, אך לא דיברה ולא רצתה להדאיג... למחרת התברר שזה היה אירוע מוחי קל, ראשון מבין כמה אירועים, שבישרו את תחילת מחלתה וההתדרדרות הבריאותית.

2022, מה נותר לו לאדם, מלבד זכרונות שצבר במהלך חייו...
ואני מקווה לזכור את החיות והחדות של גליה, את העניין והמעורבות, את המשפחתיות, את האכפתיות והדאגנות, את אהבת החיים, הקניות, האוכל, המתנות, הפינוקים, העוגות והמטעמים.... ובעיקר את החמות, האמא והסבתא שהייתה.
ענת שי

סבתא

היום נפרדנו ממך באמת
ואת האמת שאני לא דואגת לך, את בטוח מסתדרת,
לא משנה איפה את נמצאת.
בטח תפסת פיקוד ואת מנהלת שם את כולם.
שומרת מקום מכובד לרמזיק ומשוויצה באהובך החרוץ.
את יודעת? זה קטע
אני מרגישה את החיבור אלייך כמו שלא הרגשתי הרבה שנים,
פתאום מבינה כמה את חלק ענק ממני, מההתבגרות שלי,
פתאום נזכרת בסבתא המצחיקה שלי,
מלפני מחלת האלצהיימר הארורה
פתאום כל הזכרונות הטובים צפים,
מרגישה שיש בי הרבה דברים שלקחתי ממך,
שלמדתי ממך.
מעריצה את הישירות שתמיד הייתה לך, לא רואה ממטר, מלאת חוכמה, אמת ואמונה
בעצמך -
משהו שחשוב לי שיהיה בקרובים שלי ובעיקר לי עם עצמי!
תמיד ידעת מה את שווה, הביטחון שלך לא היה תלוי באף אחד!
(לדעתי אם היית נולדת בימים האלה היית צריכה להיות נשיאה חשובה, או איזה מנהיגה
פמינסטית בקבוצות נשים)
וזה משהו שבהחלט ארצה להעביר לילדים שלי...
ממאיה, נכדתך האוהבת

גליושקי סבתא שלנו אהובה
כמה אירוני שיומך האחרון הוא דווקא ביום
האישה,
אישה חזקה, דעתנית ועוצמתית שלנו
היית סבתא מופלאה
אנחנו כבר מתגעגעים לעוגות והאייס קפה
!האגדי שלך
מתגעגעים לראות אותך עובדת בגינה
בחריצות ותמיד מזמינה אותנו בחייוהך
וחיבוק
מתגעגעים לחוכמה, הישירות והחריפות
!שאין שנייה לה
תודה לך סבתא
גיבורה שלנו
השארית חותם ענקי
תודה על השבט הגדול שבנית ביחד עם
סבא
! תודה על כל מה שלימדת ונתת לנו

אנחנו שמחים שעכשיו את לא סובלת,
תמיד תלווי אותנו ותייה בליבנו

הנכדים תום, מאיה, אליה ודידי

תודה רבה לכל האנשים הנדיבים בקיבוץ,

שליו וטרחו למעננו בלוויה,

במועדון ובשבעה, תבורכו,

מכל משפחת שי, ויאוויל, פורת וחיים. 🙏❤️

